

๑๕๗

ข้าอยากเป็น ภรรยาจอมยุทธ์

鸢鸢相报

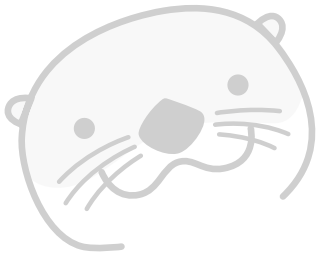
จ้าวเฉียนเฉียน

赵乾乾.

เขียน

ลีลรัศม์

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ กั ณ

เฉียนเอ๋อร์ สะไ้ซ่า

วันที่ข้ารอคอยนี้ เราต่างพูดคุยกันอย่างมีความสุขมาก

แต่จากการสนทนากันในวันนี้

แม่พบว่าเจ้าละเอียดการอ่านตำราท่องบทวี

วันนี้จึงส่งมาให้เจ้าทั้งหมดสิบสองเล่ม หวังว่าเจ้าจะท่องจำให้ดี

และหวังว่าเจ้าจะเปลี่ยนแปลงตนเองให้ข้าเห็นในเร็ววัน

- จ้าวเฉียนเฉียน

หนังสือคุณภาพ
โดยอภินิหารกรุป

คำนำสำนักพิมพ์

ข้าอยากเป็นภรรยาจอมยุทธ์ เป็นผลงานแนวพีเรียดของจ้าวเจียนเจียน สำหรับนักอ่านที่เป็นแฟนผลงานของนักเขียนท่านนี้ คงจะเคยติดตามนิยาย ซึ่งเป็นงานเขียนแนวปัจจุบันที่ออกโดยบ้านอรุณมาแล้ว อย่าง นับแต่นั้น... ฉันรักเธอ อุ่นไฉนใจเธอ และ หวานนักเมื่อรักหวานคืน ซึ่งเป็นนิยายแนวรัก เคล้าเสียงหัวเราะ อ่านสบายๆ สไตล์จ้าวเจียนเจียน สำหรับเรื่องนี้ แม้จะเป็นแนวย้อนยุค แต่ก็ยังคงไม่ทิ้งความเข้มข้น อ่านเบาสบาย เรียกได้ว่า เรื่องนี้ไม่มีอะไรให้เครียดเลย เป็นเรื่องที่เหมาะสมมากสำหรับอ่านฆ่าเวลา สบายๆ หลังจากผ่านเรื่องหนักๆ มาตลอดทั้งปี

ที่มาของชื่อเรื่อง **ข้าอยากเป็นภรรยาจอมยุทธ์** มาจากความใฝ่ฝันสูงสุดของ **หวังชิงเฉียน** นางเอกของเรื่อง ผู้ชื่นชอบการฟังนิทานแกเล็มเสียว- หลงเปาเป็นชีวิตจิตใจ นางมีความคลั่งไคล้ที่จะเป็นจอมยุทธ์หญิง และฝันว่าจะแต่งงานกับจอมยุทธ์หนุ่ม ร่วมเลี้ยงอินทรีด้วยกันกับเขา เหมือนอย่าง คู่ของหยางกั๋ว (เอี้ยก้วย) กับอาจารย์หญิงของเขา แต่แล้ววันดีคืนดีกลับถูกบิดาจับคลุมถุงชนกับจ้าวหยวนบูคนใหม่ **พันเทียนทาน** ผู้มีคุณสมบัติเลิศล้ำอย่างไม่นึกไม่ฝัน จนเกิดเป็นเรื่องราวแสนอลเวงในชีวิตคู่ แล้วความฝันที่จะเป็นจอมยุทธ์หญิงออกท่องยุทธภพกับบุรุษผู้ใจของนางจะเป็นอย่างไรต่อไป ติดตามและเตรียมฮากันเลย

อรุณ

1

ฝั ง ก ล บ บ ุ ป ฒ า

การแสดงออกของผู้มีความสามารถคือ
การทำทุกสิ่งตามใจปรารถนาได้ทุกที่ทุกเวลา

รับศึกตัวดัง ปีที่ห้าสิบหก วันที่หนึ่งเดือนแปด ยามมะแม¹ ท้องฟ้า
เกิดนิมิตอัศจรรย์ หรืออาจไม่มีก็ได้ เพราะว่าข้าหลับอยู่

ตอนที่เป่าเออร์วิ่งเข้ามาข้ากำลังหลับฝัน ในฝันข้าสวมชุดวิวาร์ห์สีแดง
สวมมงกุฎหงส์ มงกุฎหงส์หนักมาก กดศีรษะจนข้าปวดคอไปหมด ข้า
ออกแรงดิ้ง ดึงจนหัวตัวเองหลุดออกมาโดยไม่ตั้งใจ แต่พอถือไว้ในมือ จู่ๆ
หัวนั้นก็เปลี่ยนเป็นใบหน้าของเป่าเออร์ เป็นเครื่องหน้าของเป่าเออร์ที่วาง
อยู่บนเล่าปี่โรยง² กลมแบน นางทำหน้านิ่วคิ้วขมวด แผดเสียงร้องว่า
“คุณหนูๆ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว นายท่านจัดการให้ท่านออกเรือนเจ้าค่ะ!”

เมลิติงาร่วงกราวลงพื้นตามแรงสับัดหน้าของนาง

ข้าตกใจจนเหวี่ยงแตกพลั๊ก ลืมตาตื่นทันใด เผชิญกับใบหน้ากลม
เหมือนเล่าปี่โรยงาของเป่าเออร์ นางเห็นข้าตื่นแล้วจึงพูดอะไรบางอย่าง
จนน้ำลายกระเซ็น ข้าเบือนหน้าหลบฝอยน้ำลาย และ...เมลิติงาของนาง

“คุณหนู! ท่านยังจะนอนอยู่อีก! ได้ยินที่ข้าพูดหรือไม่” เป่าเออร์
ดึงผ้าห่มออกจากตัวข้า

¹ หรือ “ยามเว่ย” ช่วงเวลาระหว่าง 13.00 - 15.00 นาฬิกา

² อาหารกินเล่นพื้นเมือง ทำจากแป้งทรงกลมแบนคล้ายแพนเค้ก ใส่สารหรือต้นหอม
นำไปจี่ให้สุกในกระทะแบน บางท้องถิ่นอาจใส่ไข่ด้วย อาจมีไส้หรือไม่มีไส้ก็ได้

ข้าสุดหายใจลึกสงบสติอารมณ์ ตอบนางว่า “ข้าได้ยินแล้ว”

เป่าเออร์ถอยออกไปสองก้าว เอ่ยว่า “เช่นนั้นท่านก็รีบลุกเร็วเข้า!”

ข้าขี้ตา “ลุกไปทำอะไร”

“คุณหนู!” เป่าเออร์กระหิບเท้า สะเทือนจนเตียงข้าลั่นไปสามที

ดูเอาเถอะ ทุกครั้งชอบแอบขโมยกินขนมของข้า ตัวกลมจนจะกลายเป็นลูกหนังอยู่แล้ว

ข้าแย้งมุกตมฟุดฟิด ถามด้วยความสงสัย “เป่าเออร์ เจ้าแอบซุกของออร์ยอะไรไว้อีกแล้วไซหรือไม”

เป่าเออร์ได้ยินก็ทำหน้าร้อนตัว เซ็ดปากแล้วตอบ “เปล่า”

ข้าสุดจมุกฟุดฟิดอีกครั้ง หรีตาเอ่ยว่า “เล่าปึงโรยงา!”

เป่าเออร์ทำสีหน้าราวกับจะพูดว่า *ชาติก่อนท่านเป็นสุนัขหรือ* นางเอ่ยว่า “คุณหนู ท่านจะออกเรือนอยู่แล้ว ยังจะคิดถึงเล่าปึงโรยงาอะไรอีก เหตุใดจึงไม่ร้อนใจสักนิดเลยเล่า”

ข้าหาวหวอดพลางบิตขี้เกียจ “ข้าร้อนใจอยู่แล้ว”

เป่าเออร์ถลึงตาใส่ข้า “เห็นอยู่หน้าไหนว่าท่านไม่ได้ร้อนใจเลยสักนิด!”

ข้าย้อนถาม “เจ้าไม่ใช่ข้า รู้ได้อย่างไรว่าข้าไม่ร้อนใจ”

รอยหยักในสมองเป่าเออร์ค่อนข้างน้อย ไม่คิดเคี้ยว พอข้าถามเช่นนั้น นางก็อึ้งไปชั่วขณะ จากนั้นก็ตะโกนใส่ข้าอย่างไม่ลดละ “ท่านรู้หรือไม่ว่าเป็นคุณชายบ้านใด”

“ไม่รู้” ข้าตอบไปส่งๆ อากาศช่วงเช้าฤดูสารทช่วงน่าอนตลอดเวลาจริง ๆ

เมื่อคืนช่วงยามสองเกิง³ จู่ ๆ คิษย์พีใหญ่ก็โผล่มา ชิงตัวข้าไปจากเงื้อมมือของโจวกง⁴ พาข้าเหาะขึ้นไปดูดาวบนหลังคา สิ่งที่พวกลูกหลาน

³ ช่วงเวลาระหว่าง 21.00 - 23.00 นาฬิกา คำว่า “เกิง” เป็นการแบ่งเวลาในช่วงย่ำค่ำ ออกเป็น 5 ช่วง ช่วงละ 2 ชั่วโมง เริ่มที่ยามหนึ่งเกิง ระหว่าง 19.00 - 21.00 นาฬิกา แล้วไล่ไปเรื่อย ๆ จนถึงยามห้าเกิง

⁴ เป็นสมาชิกของเชื้อพระวงศ์ในสมัยต้นราชวงศ์โจว มีบทบาทและคุณูปการมากมาย ทั้งในแง่การเมืองและวัฒนธรรม เป็นผู้กำหนดพิธีกรรมโจวกงซึ่งเกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติในการสมรส นอกจากนี้ชาวจีนยังยกย่องให้เป็นเทพแห่งความฝันด้วย

ชาวยุทธ์ทำกันมักเป็นเรื่องลำจินตนาการ ข้าเคยชินกับมันนานแล้ว จึงรีบ
กลับไปขณะดูดาวเป็นเพื่อนเขาบนหลังคาเรือนของพ่อข้า เรือนของพ่อข้า
ตั้งบนที่สูง อยู่ใกล้ดาวกว่าเรือนอื่นๆ จึงเป็นที่ที่เหมาะสมแก่การชมเดือนชมดาว

เดิมควรเป็นคำคืนชวนฝันที่มีดวงดาวดาราตาเซเต็มท้องฟ้า ลมราตรี
พัดโชย แต่พ่อข้าช่างไม่น่ารักเอาเสียเลย จะนอนยังต้องเล่นเป่าลมข้างหู⁵ กับ
อี่เหนียงสามอีก ด้วยเหตุนี้ข้ากับศิษย์พี่ใหญ่จึงได้ยินพวกเขาพูดคุยกันเรื่อง
การหมั้นหมายของข้ากับจ้วงหยวน⁶ ฝ่ายทหารคนใหม่อย่างมีความสุข

ศิษย์พี่ใหญ่ฟังแล้วก็ไม่พูดอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่จึงลุกขึ้น เหวะข้าม
หลังคาจากไป

ลูกหลานชาวยุทธ์ ไปมาแล้วไร้ร่องรอย ข้าเข้าใจดี

แต่ว่า...ข้านั่งแกว่วอยู่บนหลังคา อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา ทักชะก็แย
วิชาตัวเบา...ไม่เอาไหน

จนล่วงเข้ายามสามถึงข้าถึงเจอบ่าวในบ้านที่ออกตรวจตรายามดึก
คนหนึ่ง จึงให้เขาเอาน้ำโคมมาพาดให้ข้าป็นลงไป

แม้จะบอกว่าทุกชนชั้นในจวนนี้ล้วนชินชากับพฤติกรรมที่ไม่เหมือน
ชาวบ้านชาวช่องของข้ามานานแล้ว แต่ท่าทีสงบนิ่งเยือกเย็นของบ่าวคนนั้น
ก็สร้างความประทับใจให้ข้าไม่น้อย ข้ากระดากใจที่จะถามชื่อแซ่ของเขา ได้แต่
เบิกตากว้าง พยายามเพ่งมองเพื่อจดจำหน้าตาของผู้มีพระคุณไว้ เมื่อภายหลัง
จะมีโอกาสได้ตอบแทนบุญคุณ

น่าเสียดายที่หมอกลงจัด จึงเห็นหน้าไม่ชัด

“คุณหนูๆ! ท่านฟังที่ข้าพูดอยู่หรือไม่” นิสัยชอบกระต๊อบเท้าของ
เป่าเออร์นี่แก้ไม่หายเสียที ไม่ช้าก็เร็วข้าจะเอาขานางมาทำเป็นไม้ติกลองซะ

ข้าลุกขึ้นมานั่ง “ไม่ได้ฟัง พูดใหม่อีกรอบซิ”

“...” เป่าเออร์ทำหน้าบูดเป็นอุจจาระ “ข้าบอกว่า ท่านเขยคือคุณชาย
ใหญ่ของอัครเสนาบดีพัน จ้วงหยวนผู้นับใหม่พันเทียนหาน”

⁵ หมายถึง พูดเรื่องบางอย่างกับคนใกล้ตัว

⁶ ผู้ที่สอบเคอจิวหรือสอบเข้ารับราชการของจีนได้ลำดับที่หนึ่ง

“ชื่อนี้ไม่ดี ดินจับน้ำแข็งฟ้าหนาวเหน็บ⁷” ข้ายิ้มตาหยีพลงถามนาง
“ท่านเขยรี ใครคือท่านเขยกัน”

“คุณ! หนู!”

จู่ๆ เสียงแบบนี้ เปาเออร์ก็ดพันพุดออกมาแล้วเนี่ย อันที่จริงมิใช่
ว่าข้านิสัยไม่ดี เพียงแต่ทำทางนางยามกระต๊อบเท้าเราๆ ช่างเหมือนลูกหนัง
ที่ถูกเตะจนกระเด็นกระดอน ดูแล้วมีชีวิตชีวาจริงๆ

“รู้แล้ว จ้วงหยวนคนใหม่ มากความสามารถ” ข้าฟังราวกันเตี๋ย
พลงเกาะเล็บ “ยินดีด้วยนะ”

เปาเออร์ทำเสียงฮึดฮัดอย่างขุ่นเคือง สูดหายใจกระต๊อบเท้าทิ้งทวนทีหนึ่ง
แล้วหันหลังวิ่งออกไป ไม่ผิดจากที่ข้าคิด จังหวะที่นางหมุนตัวนั้น ข้าก็เห็นว่า
นางกำเล่บิงโรยารขึ้นหนึ่งไว้ในมือแน่น

เปาเออร์เพิ่งจะออกไป พ่อข้าก็มาถึง เสียงแหบห้าวร้องเรียกอยู่หน้า
ประตู “เหียนเออร์ เหียนเออร์”

หึๆ ฟังเสียงเปิดตัวผู้นี้ร้องสิ ลามกเหลือเกิน

พุดถึงพ่อข้า ชาวเมืองหลวงกว่าครึ่งต่างรู้ว่าสมัยหนุ่มๆ เขาคือจอม
เสเพลหวังซื้อกระฉ่อนแห่งเมืองหลวง ถนัดเรื่องลักไก่ขโมยหมา⁸ สารพัด
ต่อมาเขาเพิกเฉยโชคเลวเล็กๆ น้อยๆ จึงเริ่มทำกิจการค้าผ้าไหม เอาเงิน
ต่อเงิน หมุนเงินจนกลายเป็นหนึ่งในพ่อค้าที่ร่ำรวยของเมืองหลวง สมัย
ตกยาก พ่อข้าก็มีใช้คนดี เมื่อรวยขึ้นมาทั้งที ย่อมต้องเห็นแก่ความร่ำรวย
และเริ่มเมตตา แม้เขาจะไม่ถึงขั้นทำเรื่องชั่วช้าสามัญ แต่เรื่องกตัญญู
จุดคร่าหญิงชาวบ้านก็มีบ้างเป็นครั้งคราว

จะว่าไปก็น่าขัน พ่อข้าเลี้ยงอนุไว้เป็นโอรส แต่กลับมีลูกคนเดียวกับ
แม่ข้า คลอดออกมาเป็นจอมชั่วช้าน้อยอย่างข้า แล้วแม่ข้าก็มาจับไข้ลมเย็น
ตายจากไปตอนข้าอายุแปดขวบ ตั้งแต่นั้นจอมชั่วช้าเผ่าอย่างพ่อข้าก็เห็นข้า

⁷ ชื่อ “เทียนหนาน” (天涵) พ้องเสียงกับ “เทียนหนาน” (天寒) ในสำนวน “ตั้งตั้งเทียนหนาน”
(ดินจับน้ำแข็งฟ้าหนาวเหน็บ) ที่หมายถึง อากาศหนาวเหน็บ

⁸ หมายถึง ทำเรื่องผิดศีลธรรมไร้ยางอาย

เป็นดั่งสมบัติล้ำค่าในฝ่ามือ หุ่นเหจิตใจอยากปลูกปั้นข้าเป็นกุลสตรีตระกูลใหญ่ คุณสมบัติเพียบพร้อมทั้งพิน หมาก อักษร ภาพวาด กลอนกวี ตลอดจนธรรมเนียมมารยาท ข้าได้เรียนทุกอย่างไม่ขาดตกบกพร่องตั้งแต่เล็กจนโต หากจับไปอยู่ในครอบครัวคนธรรมดาที่ยังพอจะฝันเรียกว่าเป็นผู้รู้หนังสือเข้าใจธรรมเนียมได้บ้าง แต่สำหรับคนที่มิแต่ไขมันเต็มสมองอย่างพ่อข้าแล้ว นี่ยังห่างไกลจากคำว่าเพียงพอมากนัก เขาหวังว่ายามข้าเยื้องย่างกริดกราย จะต้องแผ่กลิ่นอายเศร้าระทมแบบ “กุลสตรีที่ถูกพุ่มพักในหอห้องไร้ผู้ใดรู้จัก” ให้ดีที่สุดคืออะอะก็เอามือกุมหัวใจ ฟังกลบนุปผา^๑ ลักหน้อยแต่ว่าข้าหิวทีบตั้งแต่เด็ก ท่าทางเศร้าระทมเช่นนั้นข้าใคร่ครวญมาสิบแปดปีแล้วก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไปเพื่ออะไร

ดังนั้นข้าจึงไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดจึงพวยชนผู้ซึ่งต้องการเกี่ยวข้องกับบ้านข้าด้วยการแต่งงาน ชนชั้นพ่อค้าเดิมก็เป็นอาชีพที่ผู้คนตั้งแง่อยู่แล้ว กอปรกับอดีตและปัจจุบันอันเสื่อมเสียของพ่อข้า ต่อให้มีเงินทองเต็มบ้านแต่ก็มิได้คบค้ากับพวกปราชญ์บัณฑิต อีกทั้งข้าก็มีใช้หญิงงามเลิศล้ำ ทั้งมิได้มีพรสวรรค์อะไรทำให้คนตื่นตาตื่นใจ คิดดูแล้ว ความเป็นได้เพียงอย่างเดียว น่าจะเป็นเพราะทรัพย์สินสมบัติประจำตระกูลที่ข้ามีอยู่ คิดไม่ถึงเลยว่าคุณชายแห่งจวนอัครเสนาบดีพื้นจะเงินขาดมือถึงเพียงนี้

“เจียนเออร์ พ่อเข้าไปนะ เจียนเออร์...”

ข้าครั้นจะสนใจเขา จะเข้าก็เข้ามาสิ เรียกหาผีหรือไร

ท่านพ่อผลักประตูเข้ามา ยืนหน้าเขามาก่อน เห็นข้านั่งพิงราวกันเตียงปรายตามองเขาอย่างเกียจคร้าน ก็ทำหน้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รอยยิ้มเช่นนั้น ข้าเห็นแล้วระแวงจริง ๆ...เจ้าอ้วนที่ขายลูกสาวแลกความรุ่งเรืองเฮ้ย!

^๑มีที่มาจาก “หลินได้อวีฟังกลบนุปผา” ในเรื่อง ความฝันในหอแดง (หงโหลวเหมิง) กล่าวถึง จ๋าเปาอวี (พระเอก) อ่านหนังสืออยู่ในสวน เห็นกลีบดอกไม้ร่วงโรย จึงเก็บมารวมกันนำไปลอยในน้ำธาร หลินได้อวี (นางเอก) เห็น จึงชักชวนเขาให้ช่วยกันนำดอกไม้ไปฝังลงดิน การกระทำนี้สะท้อนถึงความทะนุถนอมดอกไม้ที่ร่วงโรย เป็นการบรรยายถึงมุมมองความงามที่ไม่เหมือนใครของหลินได้อวี นางยังเขียนบทกวี ฟังนุปผา (จิ้งจอก) โดยใช้ดอกไม้ปูมาถึงตัวเอง เป็นหนึ่งในบทกวีที่งดงามที่สุดในเรื่อง ความฝันในหอแดง

เขาถูฝ่ามือฟางเอ่ย “เหียนเออร์ เปาเออร์บอกเจ้าแล้วกระมัง พ่อตกลงเรื่องแต่งงานให้เจ้าแล้ว”

ข้าไม่นำพา “อือฮี้”

ท่านพ่อฉีกยิ้มเอาใจ หน้าตาเหมือนซาลาเปาหน้าแตก “ได้เท่าฝันมาจากตระกูลมีชื่อเสียง ทั้งยังเป็นผู้มีความสามารถ มากวิชาความรู้”

หนังตาข้าไม่แม้แต่จะเลิบบนมอง “อือฮี้”

เขาเปลี่ยนไปทำสีหน้าอมทุกข์แทน คราวนี้เหมือนซาลาเปาที่ถูกสุนัขเหาะไปคำหนึ่ง “เหียนเออร์ หากเจ้าไม่เต็มใจ พ่อจะไปยกเลิกการหมั้นหมายเสีย”

ถึงฟังแล้วจะรู้ว่านี่เป็นวาทะจากล่อที่เจ้าอ้วนหวังพูดให้ข้าใจอ่อน แต่ข้าก็ยังใจอ่อนอยู่ดี ถอนหายใจ ตอบว่า “เจ้าอ้วน ถือเสียว่าข้าติดค้างท่าน”

ท่านพ่อได้ยินข้าตอบเช่นนั้นก็โล่งอก ริ่งปรีดีออกไปทันที บอกว่าจะไปจัดการให้ข้ากับว่าที่สามีได้พบหน้ากัน มารดามั่นถะ โอ้พ่อคำหน้าเลือด! ตอนนั้นแม่ข้าต้องถูกทำคุณไสยใส่เป็นแน่ ถึงได้แต่งกับคนพรรคนี้ ข้ายังจำได้ว่าก่อนท่านแม่จะสิ้นใจ นางกุมมือข้าไว้ เอ่ยว่า “เหียนเออร์ รับประทาน จงใช้ชีวิตตามที่เจ้าปรารถนา”

พูดจบก็กระอักเลือดและเต็มมือข้าแล้วสิ้นลมไป ส่วนเจ้าอ้วนหวังตอนนั้นกำลังพลิกฟ้าคว่ำฝน¹⁰ กับอี่เหนิงทำอยู่

ข้าอายุแปดขวบตอนที่ท่านแม่ขึ้นสวรรค์ สมัยนั้นข้าแอบหนีเรียนไปฟังนักเล่นีทานที่เรือนแรมไหลฟูเป็นประจำ และตำนาน จอมยุทธ์หญิงท่องยุทธภพที่นักเล่นีทานเล่า ข้าก็ฟังจนเอาไปฝันกลางวันเป็นตูเป็นตะที่เดียว ยามนั้นข้าตั้งเป้าหมายชีวิตไว้สองอย่าง หนึ่งคือออกท่องยุทธภพ สองคือแต่งงานกับนักเล่นีทาน ให้เขาเล่นีทานให้ข้าฟังทุกวัน เล่าจนน้ำลาย

¹⁰ เดิมมีความหมายถึงการใช้เสน่ห์หลอกลวงไปมาอย่างเหนียวแน่น ต่อมาเพราะเรื่องราวของจูไห่หวังร่วมภริยากับเทพธิดาแห่งเขาอูซานในความฝัน จึงทำให้สำนวนนี้สื่อความหมายถึงการร่วมรัก เนื่องจากเวลาที่คนสองคนร่วมรักกัน ย่อมใช้ลีลาล่อเมืงพลิกแพลงหลากหลาย

พุ่มปากไปเลย

นับแต่นั้นมาทุกครั้งที่ข้าจู่ตู่ไปไหว้พระเป็นอันต้องอธิษฐานขอให้ข้าได้พบปรมาจารย์แห่งยุค กล่าวกันว่าเหนือศีรษะสามจี้มีทวยเทพ¹¹ ข้าจู่ตู่อธิษฐานมาก ๆ ไม่แน่ว่าอาจมีเทพองค์ใดบังเอิญผ่านมาได้ยินเข้าก็ได้ ดังนั้นยามบ่ายวันหนึ่งที่อากาศแจ่มใส ตอนข้าอายุสิบเอ็ด ข้าพาเปาเออร์หนีเรียนไปเล่นว้าวเหี้ยวกระดาดะ เล่นไปเล่นมา เปาเออร์หมองในรอบพันปีก็ทำว้าวไปติดบนต้นไม้ นั้นยังไม่เท่าไร แต่นางดันไปนั่งยอง ๆ อยู่ใต้ต้นไม้ร้องให้จนฟ้าถล่มดินทลาย น่าเกลียดมาก ต่อจากนั้นก็คือเรื่องราวพลิกผันอันแสนวุ่นวาย ตามาคนหนึ่งว่าคาญเสียงคร่ำครวญของเปาเออร์จนธาตุไฟเกือบเข้าแทรก จึงกระโดดลงมาจากต้นไม้ เอาเหี้ยวกระดาดะมาคั้นให้นางพอเปาเออร์ได้ว้าวคืนแล้ว ก็วิ่งฉิวไปเล่นว้าวต่อ

ข้าอ่านหนังสือมามาก จึงรู้ว่าคนทั่วไปไม่มีทางกระโดดลงมาจากต้นไม้ที่สูงขนาดนั้นได้โดยที่แขนขาไม่หัก ดังนั้นจึงเข้าชี้ถามว่าเขาคือปรมาจารย์แห่งยุคใช่หรือไม่ ปรมาจารย์ยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน เขาช่างเป็นคนที่ไม่ว่องตัวที่สุดในบรรดาปรมาจารย์ที่ข้าได้ยินได้ฟังมา พอรู้ว่าเขาคือปรมาจารย์ ข้าจึงอยากกราบเขาเป็นอาจารย์สุดหัวใจ เขามองว่าเขามีศิษย์เป็นโขงอยู่บนเขาอยู่¹² แล้ว น่ารำคาญจะตายซัก ไม่อยากรับคนเพิ่มอีก โดยเฉพาะศิษย์หญิงยิ่งไม่อยากรับ ข้าจึงขมขู่เขาว่าหากไม่ยอมรับข้าเป็นศิษย์ ข้าจะให้เปาเออร์ไปร้องไห้ที่เขาอยู่ตั้งทุกวัน สาบานว่าจะร้องจนกว่าเขาอยู่ตั้งถล่มลงมาเลย เขามองร่างของเปาเออร์ที่กำลังเล่นว้าวด้วยท่าทางครุ่นคิด สุดท้ายจึงตกปากรับคำอย่างหนักใจ จากเหตุการณ์นี้จะเห็นได้ว่า ข้าเองก็มีสัญชาตญาณของพ่อค้าหน้าเลือดไหลเวียนอยู่ในตัวเช่นกัน

ดังนั้นข้าจึงได้กลายเป็นศิษย์น้อยที่อาจารย์ซ่อนไว้ในอกสำนักด้วยประการฉะนี้ ช่วงแรก ๆ หากวันไหนเขานึกขึ้นมาได้ก็จะสอนหมดเท่าปาก

¹¹ หมายถึง คนเราไม่ควรทำชั่ว เพราะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยสอดส่องเราอยู่

¹² หรือเขาบู๊ตึง ตั้งอยู่ในมณฑลหูเป่ย์ เป็นที่ตั้งของสำนักวิชากำลังภายในที่มีชื่อเสียงในนิยายกำลังภายในหลายเรื่อง

บุปผา¹³ให้ข้าสักที แต่จากที่เขาบอก ข้าไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมแก่การฝึกยุทธ์ หลังจากสอนมาได้หนึ่งปี เขาก็ทนกับความโง่เขลาของข้าไม่ไหว เอาข้าไปทิ้งไว้กับศิษย์รุ่นใหญ่ในสำนัก ภาระอันหนักอึ้งในการสอนวรยุทธ์ให้ข้าจึงตกอยู่ที่ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่ใหญ่นั้่นสั้ยรักสันโดษและเอาแต่ใจ ช่วงแรกมักเซ็ดหน้าทำตาขวางคอยจับผิดข้าเป็นประจำ ต่อมาข้าใช้ “พระกระโดดกำแพง” อาหารจานเด็ดของเปาเอ๋อร์สยบเขาได้สำเร็จ นับแต่นั้นมาสองเราก็อิงพาวอาศัยกันภายใต้ความบ้าอานาจของอาจารย์ที่ไร้ความรับผิดชอบมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ และด้วยความช่วยเหลือของเปาเอ๋อร์ เรื่องที่ข้าก้าวขาข้างหนึ่งเข้าไปในวงการยุทธภพจึงปิดบังพ่อข้ามาได้ตั้งหลายปีอย่างน่าตกใจ

ช่วงเถิด สตรีที่อายุเท่าข้าอย่างไรเสียก็ต้องออกรเรือน แทนที่จะแต่งกับพ่อคำตัวเหม็นกลิ่นทองแดง¹⁴ หรือบัณฑิตที่ทั้งตัวมีแต่กลิ่นน้ำอับเฉาแล้ว มิสู้แต่งกับคนที่รู้วรยุทธ์สักคน ได้ประลองฝีมือกันสองสามกระบวนเป็นครั้งคราว นับว่ามาเวลาได้ไม่เลวทีเดียว

นอกจากนี้ หากแต่งให้จ้วงหยวนฝ้ายทหาร ความฝันเรื่องท่องยุทธภพของข้าก็เข้าใจกลั้ความเป็นจริงขึ้นอีกหน่อย ข้าจึงจุดธูปเผาเครื่องหอม สวดมนต์ขอพรให้มากขึ้น เพื่อมีพระมีเทพองค์ใดบังเอิญผ่านมา จะได้วยพรให้ข้ากับสามียกกระบี่เสมอคั้ว¹⁵ ท่องทั่วยุทธภพไปด้วยกัน

ส่วนเรื่องราวความรักที่เหมือนดังในละครหญิงงามกับผู้มีความสามารถอะไรนั้่น เนื่องจากข้ามิใช่หญิงงามเลิศล้ำ ย่อมไม่ละเมอเพ้อพกว่าจะต้องนำประทับใจสะเทือนอารมณ์ชนิดสัญญาว่าไม่ว่าเป็นหรือตายจะขออยู่เคียงคู่กัน อีกอย่าง คำมั่นสัญญาเช่นนั้นก็เป็นแค่ละครปาที่ที่เอาไว้ข่มขวัญผู้อื่นเท่านั้น หาไม่แล้วพ่อข้าจะเอาเก้าชีวิตมาสัญญากับอี่เหินย้งทั้งเก้าของเขาจากที่ใดกัน

¹³ หมายถึง เพลงมวยที่สยบเพียงกระบวนท่าแต่ใช้งานจริงไม่ได้

¹⁴ หมายถึง คนหน้าเงิน

¹⁵ กลายมาจากสำนวน “ยกถาดเสมอคั้ว” ที่หมายถึง สามั้ภรรยาขยอกย่องให้เกียรติกัน

กล่าวถึงอิเหนียงทั้งเก้าคนของพ่อข้า พวกนางช่างยอดเยี่ยมเยี่ยม ด้วยความสามารถหลากหลายจริง ๆ ว่ากันว่าแต่ละคนต่างมีกลเม็ดเด็ดพราย เฉพาะตัวในการยั่วยวนพ่อข้า บางคนเสียงเพราะพริ้งมีเสน่ห์ บางคนเอวอ้อมค้อมบาง บางคนลีลาแพรวพราว...เรื่องเล่าเหล่านี้แน่นอนว่าเป่าเออร์เป็นคนบอกข้า พวกสาวใช้มักชอบซุบซิบนินทาเรื่องเจ้านายตนเองเป็นประจำ

นอกจากประจบเอาใจพ่อข้าแล้ว พวกนางยังใช้สารพัดวิธีเอาใจข้าอีกด้วย อย่างเมื่อวาน อิเหนียงสามต้นน้ำแกงเห็ดหูหนูขาวกับเม็ดบัวมาส่งให้ถึงห้องข้าตั้งแต่เช้า มือเทียงอิเหนียงหกต่อนยาบำรุงมาให้ข้า พอถึงมือเย็น อิเหนียงเก้าก็ให้คนนำไก่ตุ๋นโสมมาให้ ก่อนเข้านอนข้ายังได้รงนกจากอิเหนียงรองอีก ของเหล่านี้ข้าดื่มเล็กน้อยพอเป็นมารยาททั้งสิ้น ส่วนที่เหลือท้องเป่าเออร์หมด เป่าเออร์เป็นคนจิตใจกว้างขวาง ในตัวจึงมีทะเล้นน้ำแกงนับร้อยชนิด

จากความทรงจำของอาเตาผู้เป็นพ่อครัว สมัยก่อนพวกนางก็เอาใจแม่ข้าเช่นนี้ ดังนั้นจะว่าไปก็ถือว่าพวกนางเป็นอิเหนียงที่มีจิตใจดีงามอยู่เหมือนกัน

หวังเพียงว่าสามิจ้วงหยวนของข้าจะไม่เอาใจพวกอนุมากเกินไปนัก เป่าเออร์จะอ้วนไปกว่านี้ไม่ได้แล้วจริงๆ

เฮ้อ เหนื่อยชะมัด นี่ข้าฝังกบบุปผามาที่ชั่วยามแล้ว!

เรื่องนี้ต้องทำความเข้าใจถึงเมื่อเช้า พ่อข้าพาอิเหนียงสี่พร้อมด้วยสาวใช้สี่ห้าคนบุกเข้ามาในห้องส่วนตัวของข้าอย่างเอิกเกริก จับข้าขัดสึนวิวรรณ ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ทั้งยังขโลมเครื่องหอมลงบนทุกส่วนของร่างกายทั้งจุดที่มองเห็นและมองไม่เห็น เสร็จสรรพ ข้าก็เหมือนถูหอมไบโต หอมฟุ้งจรจายไปทั่วทั้งแดนมนุษย์

ต่อจากนั้นอิเหนียงสี่ก็พาข้าออกไปที่ลานเรือน ยัดจอบเล็กกะทัดรัดให้ข้าเล่มหนึ่ง พลังกำชับข้าอย่างขึงขัง “เจียนเออร์ วันนี้คุณชายพันจะมาเยี่ยมคารวะพ่อเจ้า ทางไปยังโถงใหญ่ต้องผ่านลานเรือน เจ้าต้องฝังกบผาอยู่ที่นี่ พอเขาเดินผ่านมาเจ้าต้องมองเขาด้วยสายตาเหมือนจะมองแต่ก็

“ไม่มอง แววดาต้องดูเหมือนเค้าแต่ก็ไม่เค้า จำไว้นะ เอาแค่พอประมาณ หากมากกว่านั้นจะดูไม่งาม”

อ้อเหียงสี่เป็นสตรีที่มีสกุลรุนชาติที่สุดในบรรดาผู้หญิงของพ่อข้า เดิม นางเป็นธิดาคนเล็กของขุนนางในราชสำนักผู้หนึ่ง เป็นคุณหนูตระกูลเก่าแก่ ที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุ ทั้งความสามารถและรูปโฉมเลื่องลือไปทั่วทั้งเมืองหลวง เรียกได้ว่าเป็นบุปผางามเด่นแห่งเมืองหลวง นำเสียดายที่ในบ้านมีพี่ชายคนหนึ่งเป็นผีพนัน สู้ตายแม้แต่หมวกแพร¹⁶ ของบิดาเขาก็ถูกเอาไปเดิมพันด้วย ทั้งยังติดหนี้พนันท่วมหัว เกือบถูกเจ้าหนี้ตามฆ่า ยกครัว พ่อข้าปรากฏตัวในยามหน้าลี้วหน้าขานพอดี และช่วยเหลือพวกเขาทั้งครอบครัว ด้วยเหตุนี้้อเหียงสี่จึงใช้กายต่างตอบแทน แต่ไหนแต่ไร ข้าก็เชื่อฟังคำพูดของอ้อเหียงสี่ที่สุด เหตุผลไม่มีอะไรมากไปกว่าสองข้อนี้ คือหนึ่ง หลายปีมานี้ ข้าสงสัยมาตลอดว่าคนที่บุกไปทวงหนี้ถึงบ้านนาง น่าจะเป็นคนที่พ่อข้าส่งไป เพื่อให้บิดานางยกบุตรสาวใช้หนี้ สอง ด้วยความที่นางอยู่ในวัยกลางคนแล้ว ข้ายังมักจะแฝกลื่นอายเค้าหมอง ทุกข์ระทมออกมา เหมือนพร้อมจะกระอักเลือดได้ทุกเมื่อ ข้าจะกล้าไม่เชื่อฟังนางได้อย่างไร

เพียงแต่ นี่ก็ผ่านไปหลายชั่วยามแล้ว พยัคฆ์เดือนसार¹⁷ ทำเอาข้าเหงื่อไหลไคลย้อยราวกับตากฝน โชคดีที่อ้อเหียงสี่มองการณ์ไกล เครื่องหอมที่ประโคนไสบนตัวข้าจึงลำแดงประสิทธิภาพออกมาเต็มที เวลานี้เหงื่อที่หยดลงพื้นจึงกลายเป็นเหงื่อหอมหลังริน แต่เรื่องที่นางกำชับไว้ทำให้ข้าลำบากลำบากจริง ๆ สายตาที่คล้ายมองแต่ไม่มอง แววดาที่คล้ายเค้าแต่ไม่เค้าที่มันช่างเข้าใจยากนัก อีกทั้งข้าก็ยังไม่รู้เลยว่าคุณชายพันธุ์รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร คนที่ไปมาหาสู่ติดต่อกับพ่อข้าก็มีตั้งมากมาย ข้ามองทุกคนที่คล้ายเขาด้วยการทอดสายตาสองแวบจนลูกตาจะเป็นตะคริว

¹⁶ คือหมวกประจำตำแหน่งขุนนาง

¹⁷ “ชีวเหลาหู่” หรือ “เลือดอุไปไม้ร่วง” คือช่วงเวลาที่ช่วงเช้าและกลางคืนจะมีอากาศเย็น แต่ช่วงกลางวันจะมีอากาศร้อน อยู่ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างปลายฤดูร้อนถึงต้นฤดูใบไม้ร่วง

อยู่แล้ว

“เจียนเออร์” เสี่ยงประหลาดใจระคนดีใจนี้ทำให้ข้าบนอบ มารดามัน
เถอะ ซวยจริง ๆ

ข้าสวดหายใจเล็ก บังคับตนเองให้จิกยิ้มน้อย ๆ เหยหน้ายรับผู้มา
เยือน “คุณชายหลิว สบายดีหรือไม่”

หลิวจี้ตง คุณชายรองคู่ค้ารายใหญ่ที่สุดของพ่อข้า ข้ารู้จักเขาตั้งแต่
อยู่ในท้องแม่ สมัยเด็กข้ากับเป่าเออร์ถูกเขารังแกมาไม่น้อย ต่อมาแม้ข้า
จะฝึกวรยุทธ์จากอาจารย์ แต่ก็สัญญากับอาจารย์ไว้แล้วว่าจะไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้
วิชาที่ข้าได้รับถ่ายทอดมา ข้าจึงต้องอดทนข่มกลั้นกับเขามาตลอด จนกระทั่ง
มีครั้งหนึ่งเขาแหย่ถึงหูหลู¹⁸ ของเป่าเออร์แล้วผลักนางล้มลงกับพื้น ข้าเลยใช้
วิชาหัตถ์ซัดทรายของอาจารย์ไปส่องกระบวนท่าหุ้มเขาลงพื้น ผลกลับกลายเป็นว่า
หลิวจี้ตงมีรสนิยมนชอบถูกข่มเหง นับแต่นั้นเขาก็กลายเป็นผู้สับ-
สนุนที่ภักดีของข้า วันใดไม่ได้กินหมัดข้าจะต้องครั่นเนื้อครั่นตัว ทั้งเขายัง
อยากแต่งข้าเป็นมารยาสุดจิตสุดใจ จะต่อเยอะอย่างไรก็ไม่หนี

“เจียนเออร์ ทำเรื่องผิดวิสัยอะไรของเจ้า” หลิวจี้ตงก้าวเข้ามาหาข้า
ข้ารีบลากจอบถอยหลังไปสองสามก้าว ยังคงยิ้มน้อย ๆ “ข้ามีคู่มั้น
แล้ว ต่อไปจะพูดจะทำอะไรต้องระมัดระวัง ไม่ให้ตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน”

“ข้ามาคราวนี้เพื่อจะมาคัดค้านท่านลุง เจ้ามีสัญญาหั้นหม้ายกับข้า
แล้วชัด ๆ เหตุใดยังไปหมั้นกับจิ้งหวนผู้นั้นอีก”

ข้ามองสีหน้านั่นนอกมันใจของเขาแล้วก็เอจอบซ่อนไว้ข้างหลัง เพื่อ
มิให้พลั้งมือเอจอบจามใส่เขา

“คุณหนูหว่ง” เสี่ยงนี้ช่วยชีวิตน้อย ๆ ของหลิวจี้ตงได้ทันเวลา

ข้าเหยหน้าสบตากับผู้มา อะ...เอ่อ หล่อมาก นะนะนี่ ช่างคุ้นตานัก

“ผู้น้อยพ่นเทียนหาน” เขาประสานมือคารวะ

ตามหลักแล้วข้าควรประสานมือคารวะกลับ แต่ข้ายังจำคำสอนของ

¹⁸ ขนมหวานของจีน ในอดีตทำจากผลขนานจา นำไปเสียบไม้แล้วเคลือบน้ำตาล เป็น
เปลือกสีขาวใสแวววาว บางครั้งจึงเรียกว่า “ปิงถึงหูหลู” มาจากคำว่า “ปิง” ที่แปลว่าน้ำแข็ง

อ๊ะเหียงสี่เมื่อไม่กี่ชั่วยามก่อนหน้านี้มาตลอดว่าหากพบคุณชายพันต้อง
ชมั้ยชายตามองแต่พองาม...ทว่าพอเห็นคุณชายพัน คิดจะละสายตาไป
หัวใจข้ากลับทรยศเสียนี้ ข้าจึงเหม่อมองพันเทียนหานด้วยสายตาล้ายมอง
คล้ายไม่มอง คล้ายเศร้าคล้ายไม่เศร้า

พันเทียนหานชะงักไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า “คุณหนูหวัง ผุ่นข้าตาหรือ”
ข้าผินหัวเราะออกมา “ฮาๆ ข้ารู้สึกเหมือนเคยพบคุณชายพัน
มาก่อน”

“คุณหนูหวังความจำดีนัก ข้าเคยมีวาสนาได้พบคุณหนูครั้งหนึ่ง
ในงานเทศกาลหยวนเซียว¹⁹ เมื่อปีที่แล้ว”

อ้อ เป็นข้าเอง

มิใช่ข้าความจำดีอะไรหรอก เป็นเพราะรูปลักษณ์ของเขาคำให้
คนยากจะลืมแม้เห็นเพียงแค่ผ่านตาต่างหาก คิ้วตาคมปากเช่นนี้ ล้วน
หล่อเหลาดูดีไปหมด ที่หาได้ยากยิ่งกว่าคือความตระหง่านองอาจระดับเบิกฟ้า
แยกดิน²⁰เลยทีเดียว...

คืนหยวนเซียวปีที่แล้ว ข้ากับเป่าเออร์ไปเดินเที่ยวชมโคมไฟในงาน
เทศกาล เป่าเออร์ติดตามข้าไปเรียนหลายปีก็หลงคิดว่าตนเองฉลาดเฉลียว
มากพรสวรรค์ วิ่งโร่ไปทลายปริศนาโคมไฟด้วยความตื่นเต้นดีใจ หลังจาก
เสียเงินไปมากกว่าเบี้ยรายเดือนครึ่งปี ก็มาร้องห่มร้องให้ขอร้องให้ข้าไป
แข่งชิงเงินรางวัลกลับคืนมา ข้าปฏิเสธเสียงหนักแน่นเต็มไปด้วยเหตุผล ไม่ใช่
ว่าข้าแล้งน้ำใจ เพียงแต่ข้าไม่ค่อยสนหัตเรื่องทลายปริศนา แทนที่จะต้อง
เสียเงินเพิ่มและยังขายหน้าผู้อื่น สู้เก็บเงียบไม่เสนอหน้าดีกว่า แน่หนอนว่า
ข้าไม่ให้เป่าเออร์ล่วงรู้ความคิดข้า ในสายตานาง ข้าคือผู้เก่งกาจทุกเรื่อง
ให้ข้าเป็นเช่นนั้นต่อไปดีแล้ว

ข้ากลับเป่าเออร์หันม่ายตลอดทาง ขณะกำลังจะออกจากถนน

¹⁹หรือเทศกาลโคมไฟ ตรงกับวันที่ 15 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติจีน ถือเป็นวันเพ็ญ
แรกของปีใหม่ และเป็นวันสิ้นสุดการเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีน

²⁰หมายถึง เป็นประวัติดาวจร เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่น่าจารึกไว้

โคมไฟ จู่ๆ นางก็พบว่าถุงเหอเปา²¹ ของนางถูกขโมยไป เบียร์รายเดือนที่เหลืออีกครั้งก็หายไปด้วย ที่ผ่านมามีเปาเออร์เป็นผู้มีความสามารถที่หาได้ยากยิ่ง การแสดงออกของผู้มีความสามารถคือ...ทำทุกสิ่งตามใจปรารถนาได้ ทุกที่ทุกเวลา ด้วยเหตุนี้นางจึงเริ่มร้องไห้กลางถนนใหญ่อย่างกับกำลังไ้ทุกข์ให้ใคร ข้าที่หน้าตาป็นี่ไม่มีเหลือยังต้องถ่อไปซื้อปึงถึงหูลุมมาปอบนาง รับปากนางว่าจะเพิ่มเงินพิเศษให้ ซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้ และพานางไปกินเสียวหลงเปาของโปรดนางที่เรือนแรมไหลผู่...

เวลานี้เอง ฟันเทียนหนานก็โผล่มา หากใช้คำพูดของเปาเออร์ ก็ต้องบอกว่าเหมือนเทพบุตรที่มาพร้อมกับถุงเหอเปาของนาง เหาะมาถึงอย่างสง่างาม พอคืนถุงเหอเปาให้นางแล้วก็จากไป ทั้งหมดเป็นเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ ข้ายังคงสับสนงงง แต่เปาเออร์ถูกปั่นป่วนหัวใจอย่างรุนแรง จิตวิญญาณลอสยเตลิดไปสามวัน จนข้าต้องใช้เสียวหลงเปาของเรือนแรมไหลผู่เรียกวิญญาณนางกลับมา

เปาเออร์เป็นผู้มีความสามารถที่หาได้ยากยิ่งจริง ๆ เสียงร้องไห้ของนางทำให้ข้าได้อาจารย์และสามีมาอย่างละคน เปาเออร์เอ๋ยเปาเออร์ หากไม่มีเจ้าแล้วข้าจะอย่างไรดี

...

“เจียนเออร์ เชนะหรือจ้วงหยวนผู้นั้น” หลิวจี้ตงขัดจังหวะการย้อนรำลึกของข้า

ข้ากำลังคิดหาคำพูดอยู่ ฟันเทียนหนานก็ชิงตอบเอง “เป็นผู้น้อยเองขอบังอาจถามนามคุณชาย”

“หลิวจี้ตง ชายในดวงใจของเจียนเออร์”

มารดาฉันเถอะ ข้าอยากจะพุ่งเข้าไปซัดลักที่ หลิวจี้ตง รอข้าฝึกวิชา “หัตถ์สลายเมฆา” ของอาจารย์สำเร็จเมื่อไร จะเด็ดหัวเจ้ามาเตะแทนลูกหนึ่งแน่

²¹ หรือแปลว่า “กระเป๋าบัว” เป็นกระเป๋าดูเล็ก ๆ สำหรับใส่เงิน หรือของกระจุกกระจิก ทำเป็นรูปทรงต่างๆ เช่น ดอกไม้ น้ำเต้า ทัพบก แจกัน ลูกท้อ หรือ ฯลฯ

ข้าเหลือบมองพื้นเทียนห่าน เขาเล็กคิ้วมียิ้มน้อยๆ ราวกับรอให้ข้าตอบ ข้าได้แต่หัวเราะแห้งๆ “ฮ่าๆ คุณชายหลิวชอบพูดล้อเล่นประจำ คุณชายพ่อนายาเข้าใจผิดไป”

“เจี้ยนเอ๋อร์...” หลิวจี้ต้งร้อนใจอยากสอดปากเติมแก้

ข้าจ้องเขาตาขวาง พลางหมุนจอบกับพื้นเงียบๆ

หลิวจี้ต้งมองข้า ก่อนจะมองพื้นที่ถูกจอบหมุนจนกลายเป็นหลุม แล้วเอามือลูบจมูก “เจี้ยนเอ๋อร์ เรื่องนี้ข้าคงต้องไปหารือกับท่านลุง”

คนที่มักจะร้องขอชีวิตได้กระบองข้า ช่างรู้จักอ่านสีหน้าและวาจาของข้าจริงๆ

ยามนี้ภายในลานเรือนกว้างขวางเหลือเพียงข้ากับพื้นเทียนห่าน ลมฤดูสารทพฤษภาคมพัดกระโชกมา หอบเอากลีบดอกไม้ปลิวอ่อนทั่วฟ้า พัดเนินสุสานบุปผาที่ข้าก่อไว้กระจายไปหมด ผมเฝ้าของข้าและเสื้อผ้าของเขา ยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง คราวนี้ก็เลยดูน่าเศร้าอยู่หลายส่วน

ข้ามองกลีบดอกไม้สองกลีบที่ปลิวมาตกบนไหล่เขาอย่างใจลอย สัมผัสกับสีดำ ดูกลมกลิ้งกันอย่างน่าประหลาด

“ชิงเจี้ยน ลมแรงแล้วนะ”

ข้าพยักหน้าเห็นด้วย ลักพักจึงรู้ว่าเมื่อครู่เขาเรียกข้าว่าชิงเจี้ยน ฟังจากที่อี่เหียงใหญ่เล่า ตอนข้าอายุครบเดือน มีหมอดูพเนจรคนหนึ่งจับยามสามตา ทำนายว่าในบรรดาธาตุทั้งห้า²² ข้าขาดธาตุน้ำ ดังนั้นพ่อข้าจึงนำตัวอักษรที่มีองค์ประกอบของน้ำสองตัวมาตั้งชื่อให้ข้า²³ ผ่านมาสิบแปดปี ธาตุทั้งห้าของข้าขาดธาตุน้ำหรือไม่ก็ยังไม่รู้ แต่ข้าชอบดื่มน้ำเป็นพิเศษ

แต่“ชิงเจี้ยน” ชื่อสองอักษรนี้มิได้ถูกเรียกบ่อยนัก คนใกล้ชิดจะเรียกข้าว่าเจี้ยนเอ๋อร์ พวกบ่าวไพร่เรียกข้าว่าคุณหนู ส่วนคนอื่นๆ เรียกข้าว่าคุณหนูหว่ง ไม่มีผู้ใดเคยเรียกข้าว่าชิงเจี้ยน อีกอย่าง ก่อนหน้านั้นเขายัง

²² ธาตุทั้งห้าตามหลักความเชื่อจีน ประกอบด้วย ไม้ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ

²³ ชื่อ “ชิงเจี้ยน” เขียนว่า 清淺 ประกอบด้วย (清) ซึ่งก็คืออักษร “สฺย” (水) ที่แปลว่า น้ำ

เรียกข้าว่าคุณหนูหวังอยู่เลย จู่ๆก็เปลี่ยนไปเรียกชิงเจียนเสียแล้ว ทำให้ข้า
รับมือไม่ถูกจริงๆ

พันทียนทานปิดกลีบดอกไม้บนไหล่ ออกถามอย่างมีมารยาท “ข้า
ขอเรียกเจ้าว่าชิงเจียนได้หรือไม่”

เรียกไปแล้วค่อยมาถาม ก็เหมือนผายลมแล้วยังจะถอดกางเกงอีก
ไม่ใช่หรือ

สายตาดูตามกลีบดอกไม้ที่เขาปิดปลิวตกลงพื้น “แล้วแต่คุณชาย
เถิด แต่ข้าคุ้นกับการถูกเรียกว่าเจียนเออร์มากกว่า”

สีหน้าเขาสงบราบเรียบ “นานเข้าก็ชินไปเอง”

ชินกับผีเจ้าสิ จ้วงหยวนตายซาก!

ลมยิ่งพัดแรง

ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพันทียนทานถึงยังไม่เข้าไปในห้องโถงเสียที่
มายืนแสร้งอยู่ในลานเรือนเป็นเพื่อนข้า ทำให้ข้ารู้สึกกระอักกระอ่วนยิ่งนัก
ได้แต่ยกจอบขึ้นมาขุดหลุมต่อ

เขาไม่ได้เข้ามาช่วย เอาแต่ยืนพิงต้นไม้ ปิดกลีบดอกไม้ที่ปลิวมาตก
บนไหล่อย่างใจเย็น ปิดไหล่ซ้ายเสร็จก็ปิดไหล่ขวาต่อ กลีบดอกไม้ร่วงโรย
ตามลมฤดูสารท

เป่าเออร์คือพระโพธิสัตว์มาโปรดในยามทุกข์เข็ญแท้ๆ เดินตึงตัง
เหมือนตีกลองเสมอ ครั้งนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้น นางกระโดดโลดเต้นเข้ามาพร้อมกับ
ตะโกนโหวกเหวก “คุณหนูๆ ลมแรงขนาดนี้ ท่านยังจะปลุกต้นไม้อีก
หรือ”

“...”

พระโพธิสัตว์สายตาไม่ดีเอาเสียเลย

ข้ากัดฟันแก้ไขคำพูดของนางใหม่ “ข้าฝังบุปผาอยู่”

เป่าเออร์มองข้าด้วยความสงสัย แล้วมองหลุมที่ข้าขุด พลังเย้ยด้วย
สีหน้าจริงจัง “คุณหนู หลุมนี้ของท่านฝังคนได้เลยนะเจ้าคะ”

ข้าสาบานได้ว่าข้าเห็นพันทียนทานกำลังหัวเราะ ทั้งยังหัวเราะลั่นเลียน
เสียด้วย

ข้าี่ยมหวานส่งสายตาให้เป่าเออร์มองไปที่ใต้ต้นไม้ “เป่าเออร์ ยังจำผู้มีพระคุณของเจ้าได้หรือไม่”

เป่าเออร์เคยบเร้าขอให้อาจารย์สอนวิชายุทธ์ให้สักกระบวณท่า อาจารย์ถูกรบเร้าจนไม่มีทางเลือก สุดท้ายจึงคิดค้นกระบวณท่า “หมิดำป็นต้นไม้” มาสอนนาง กระบวณท่านี้คือ วิ่งปรีเข้าไปหาศัตรูอย่างรวดเร็ว กอดแล้วหนีบไว้ให้มันเหมือนหมี่ จากนั้นจับกอด กระบวณท่านี้ออกแบบขึ้นตามความถนัดของเป่าเออร์โดยเฉพาะ ดึงความได้เปรียบทางสรีระของนางมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด นำเสียดายที่กระบวณท่าเปี่ยมพลังสังหารนี้ถูกเป่าเออร์นำมาเล่นจนกลายเป็นการหักทลายสนุกสนานที่ไร้โอสังหารไป หลังจากนางสำเร็จวิชา ขอเพียงเจอหน้าคนที่นางชอบหรือเรื่องที่ทำให้นางดีใจ นางจะพุ่งเข้าไปหาอีกฝ่ายโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เป่าเออร์ป็นต้นไม้!

เป่าเออร์มองพื้นเทียนทานที่อยู่ใต้ต้นไม้ตาปริบ ๆ ก่อนจะยกชายกระบอง เดินอาด ๆ เข้าไปหา เชิดหน้าคำรามเสียงดัง “ท่านผู้มีพระคุณ!” พุง! หนีบ! กอด! กระบวณท่าอันยืดยาวนี้เสร็จสิ้นภายในชั่วลัดนิ้วมือ มีนำเล้าอาจารย์ถึงบอกว่าหากสามารถทะลวงจุดตันให้เป่าเออร์ได้ นางจะกลายเป็นยอดจอมยุทธ์ชนิดหาตัวจับยากคนหนึ่งเลยทีเดียว นำเสียดายที่ทะลวงไม่สำเร็จ จะแนวตั้งหรือแนวนอน หัวนางก็ทืบทัน ทะลวงไม่ได้

ข้าเอาจอบตั่งขึ้นพลาถมองเป่าเออร์จับกอดจ้วงหยวนมู้นคนใหม่ตริงไว้กับต้นไม้ด้วยความสุขท่วมท้นหัวใจ

ฝั่งบุปผาเสร็จ อีเหินยีสี่พาข้าไปปักผ้าในห้อง ข้าไม่เข้าใจเลยว่าทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไร พื้นเทียนทานกับท่านพ่อนั่งอยู่ในโถงรับแขก ที่ไหนจะมารับรู้ว้าข้าปักผ้าอยู่ในห้อง แต่ความคิดของพวกผู้ใหญ่ มักคาดเดาไม่ได้อยู่แล้ว ข้ากลับสบายใจเสียอีกที่หนีจากการต่มน้ำชาเป็นเพื่อนแขกอันแสนน่าเบื่อได้

ทว่าพอเหลือบเห็นเข็มปักผ้าที่กำลังโยยบินร่ายระบำอยู่ในมืออีเหินยีสี่ จากนั้นมองเข็มในมือข้าที่ประเดี๋ยวย้ายก็พันกันเป็นปม ประเดี๋ยวก็กางเข้า นิ้วข้าจนร้องโอดโอยแล้ว ข้าก็รู้สึกท้อใจจริง ๆ โชคดีที่ข้าเกิดมาเก่งในการค้นพบจุดแข็งของตนเอง ข้าคิดดูแล้วก็เห็นว่า หากเอาเข็มนี้ไปอาบยาพิษ

เลียนแบบสำนักถัง²⁴ แห่งชื่อชนลเกก็ ข้าต้องทำได้ดีกว่าอีเหนียงสี่แน่นอน
นี่เรียกว่าแต่ละคนมีด้านที่เก่งไม่เหมือนกัน

หลายเรื่องในชีวิตคนเราก็เป็นเช่นนี้ เจ้าคิดว่ามาถึงทางตัน แต่พอ
เปลี่ยนมุมมองความคิดใหม่กลับพบทางสว่างท่ามกลางความมืดมิด ลัทธิธรรม
ข้อนี้ข้ารู้จักก่อนใคร เพราะว่าข้าฉลาด

“เฉียนเออร์ เปาเออร์เป็นอะไรไป” ในที่สุดอีเหนียงสี่ก็ทนไม่ไหว
นางหยุดมือที่ปักผ้าแล้วถามขึ้นมา

ข้ามองเปาเออร์ที่เพิ่งกลับจากลานเรือนมานั่งกลุ่มอกกลุ่มใจอยู่บน
ม้านั่งกลม เห็นแล้วก็เศร้าใจ สงสารสมองเรียบง่ายเหมือนมดของนางที่ต้อง
มาคิดเรื่องซับซ้อนเช่นนี้ คงลำบากนางเกินไปสินะ

“ไม่มีอะไรหรอกเจ้าคะ นางกำลังคิดถึงเรื่องชีวิตอยู่” ข้ายิ้มให้
อีเหนียงสี่ พยายามทำให้นางสบายใจ

นางมองเปาเออร์ด้วยความสงสัย ถามว่า “เตี้ยร็องให้เตี้ยยิ้ม
เช่นนี้ นางไม่เป็นอะไรจริง ๆ หรือ ตอนนั้นบิดาข้าโมโหพี่ใหญ่ของข้าจน
เสียดิก็มีการเช่นนี้เหมือนกัน”

ข้าลองเรียกเปาเออร์สองครั้ง เปาเออร์ก็ไม่ตอบสนอง ข้าจึงเริ่มวิตก
ขึ้นมาแล้ว

พอถึงมือเที่ยง ในที่สุดเปาเออร์ก็ทำสงครามกับความคิดตัวเอง
เสร็จสิ้นเสียที มือเล็กๆ ของนางกำหมัดแน่น มองข้าทั้งน้ำตาคลอ แววตา
ใสเชื่อบริสุทธ์ดุจน้ำพุใส “คุณหนู ข้ายอมตัดใจ ยกคุณชายพ้นให้ท่าน!”

เปาเออร์เล่นละครคุณธรรมเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อผู้อื่นได้
อย่างเศร้าสร้อยจับใจคนยิ่งนัก แม้แต่ข้ายังหักใจขัดอารมณ์นางไม่ลง ได้แต่
ต้องทำเป็นซาบซึ้งกุ่มมือนาง “เปาเออร์ คุณหนูอย่างข้าจะไม่ลืมน้ำใจครั้งนี้
ของเจ้า”

อีเหนียงสี่ที่อยู่ข้างๆ พิมพ์ด้วยสีหน้างุนงง “เหตุใดถึงได้กลายเป็น

²⁴ สำนักสมมติแห่งหนึ่งที่มีปรากฏในนิยายกำลังภายในของจีน ขึ้นชื่อเรื่องการใช้ค่ายกล
ยาพิษ และอาวุธลับ

เปาเอ๋อรัยคุณชายพื่นให้เล่า”

ท่านพ่อรังพื่นเทียนหนานให้อยู่กินมือเที่ยงด้วยกันอย่างมีไมตรี อันว่าไมตรีของท่านพื่อนี้ ผู้ที่เคยสัมผัสส่วนรู้ดี ได้ผลชะงัดดุจดาวพาดคอ

เป็นธรรมดาที่ข้าต้องนั่งโต๊ะเป็นเพื่อนแขก ตอนที่ข้าพาเปาเอ๋อรัยเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ พื่นเทียนหนานที่เดิมก้าวออกมาต้อนรับถึงกับชะงักเท่าทันที่พอเห็นเปาเอ๋อรัย จากนั้นก็ค่อยๆ ถอยหลังไปอย่างเจียนเซียบ คงจะยังผวาอยู่ ข้าเข้าใจดี

การกินอาหารของบ้านเรานั้นยิ่งใหญ่เอิกเกริกเสมอ อื่นหนึ่งทั้งเก้านั่งล้อมวงกัน มีคำกล่าวว่าผู้หมิงสามคนอยู่รวมกันได้หัวหนึ่งโรง เท่ากับว่าบนโต๊ะกินข้าวมีวังสามโรงเล่นพร้อมกัน ย่อมอีกทีก็ครึกโครมเป็นธรรมดา

ข้างนี้ข้างๆ พื่นเทียนหนาน เขาไม่ได้พูดอะไรมาก ไม่ว่ากับผู้ใดก็ล้วนถามคำตอบคำ แต่เมื่อต้องรับมือกับสตรีที่อยากรู้อยากเห็นถึงแก่คนในเวลาเดียวกันก็เพียงพอจะทำให้มือนี้เขากินข้าวไปได้แค่ไม่กี่คำ

กินข้าวเสร็จ ท่านพ่อกับบรรดาอื่นหนึ่งทั้งหลายต่างเห็นดีว่าข้าควรพาพื่นเทียนหนานไปเดินชมรอบๆ บ้าน แล้วไปนั่งเล่นที่ห้องส่วนตัวของข้า ทำความรู้จักคุ้นเคยกันสักหน่อย ปรกกายวาร์โงจน์ในแวตาทองเจ้าอ้วนหวังตอนที่เขาบอกให้ “ทำความรู้จักคุ้นเคยกันสักหน่อย” นั้นช่างน่าโมโหจนข้าเกือบกระทำให้ปัสสาวะ เมื่อเผชิญหน้ากับพวกผู้อาวุโสหัวก้าวหน้าที่ไม่สนใจเรื่องธรรมเนียมมารยาทและกล้าทำตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อพิธีรีตองของระบบศักดินา ข้ามักจะรับความโศกเศร้าในใจไว้ไม่อยู่เสมอ

ข้ากับพื่นเทียนหนานถูกไล่เข้าห้องเหมือนเปิดถูกต้อนเข้าเล่า พอเข้าไปก็เห็นผ้าปักของข้ากับอื่นหนึ่งสีสว่างหรืออย่างโอ้อวด ข้าโอดครวญในใจ พอจะเข้าใจแล้วว่าพวกเขาจงใจทิ้งผ้าปักไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าข้ามีความสามารถมาก แต่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดจึงไม่ทิ้งไว้เพียงผ้าปักของอื่นหนึ่งสี ไม่ต้องมีผ้าปักของข้าก็ได้ เหตุใดจะต้องวางเอาไว้ทั้งหมดด้วย จะใช้งานปักฝีมือประณีตของคนหนึ่งมาตอกย้ำฝีมือน่าสะพรึงจนทนดูไม่ได้ของคนหนึ่งหรืออย่างไร

ขณะที่กำลังเลาะจะทำหน้าหนาแอบอ้างเอาผ้าปักของอีเหินยี่งลี่เป็นของตนดีหรือไม่ ฟั่นเทียนหานกลับถามว่า “ซูซือคือใครหรือ”

ข้าเดินเข้าไปใกล้ ๆ บนผ้าปักของอีเหินยี่งลี่ปักอักษรสองตัวว่า “ซูซือ” อย่างชัดเจน เอ้อ ตั้งแต่นางช่วยพ่อข้าดูแลบุญชี ก็ติดนิสัยต้องลงนามกำกับลงในทุกสิ่งทุกอย่าง

ฟั่นเทียนหานยังคงรอให้ข้าตอบ ข้าจึงได้แต่สลัดความคิดที่จะแอบอ้างแล้วตอบไปตามสัจย์จริง “ซูซือคือชื่อเดิมก่อนแต่งงานของอีเหินยี่งลี่”

เขาพยักหน้า “ผ้าปักของนางเป็นผ้าปักซูซือ²⁵ หรือ”

ข้างงั้น “นางแซ่ซู ผ้าที่ปักก็ต้องเป็นผ้านางซูปัก²⁶” ข้าคิดดูแล้วรู้สึกแปลกๆ อดพิมพ์้าออกมาไม่ได้ “เช่นนั้นข้าแซ่หวัง ผ้าปักของข้าก็ต้องเรียกว่าผ้านางหวังปักด้วยหรือไม่”

รอยยิ้มบนใบหน้าฟั่นเทียนหานพลันแข็งค้าง สะโง่งมาดูผ้าปักที่ข้ายื่นบังไว้ “เจ้าปักลายนกยวนยาง²⁷ หรือ”

ข้าจนคำพูดแล้ว เหตุใดฟั่นเทียนหานชอบทำตัวเป็นศัตรูกับข้าอยู่เรื่อย ตั้งแต่ข้าเริ่มหัดเย็บปัก อีเหินยี่งลี่ก็รู้สึกเหลือเชื่อกับทักษะด้านการปักผ้าของข้า ด้วยความฉะฉาน นางจึงขอเพียงให้ข้าปักลายยวนยางให้ดีก็พอ ข้าก็ปักแต่ลายนกยวนยางมาตลอด จนมีครั้งหนึ่ง จู่ๆ อีเหินยี่งลี่ก็พูดกับข้าด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “เจียนเออร์ ภาพที่เจ้าปักไม่เหมือนยวนยางเลย มันเหมือนนกเปิดน้ำมากกว่า แต่ว่าก็ดีเหมือนกัน ยวนยางดาดื่นเกินไป ใครๆ ก็ปักลายยวนยาง เจียนเออร์ของเราไม่เหมือนใคร ต่อบ่ไปปักนกเปิดน้ำก็พอ”

ตั้งแต่นั้นมาข้าจึงปักแต่นกเปิดน้ำ เพราะข้าเป็นคนโดดเดี่ยวที่ไม่ดาดื่น

²⁵ เป็นคำเรียกผ้าปักที่มีชื่อเสียงของซูโจว ในมณฑลเจียงซู

²⁶ ในภาษาจีน คำว่า “ซูซือ” (苏绣) ที่ใช้เรียกผ้าปักซูโจว มีความหมายตามตัวอักษรว่า “ซูเย็บปัก” คำว่า “ซู” เป็นชื่อย่อของเมืองซูโจว และยังใช้เป็นแซ่ของชาวจีนด้วย ส่วน “ซือ” แปลว่า ผ้าปัก หรือปักผ้า

²⁷ หรือเรียกอีกชื่อว่าเบ็ดแมนดารี เป็นนกที่มีคู่ตัวเดียวตลอดชีวิต หากคู่ของมันตาย อีกตัวจะตรอมใจตายตามไม่ยอมมีคู่ใหม่ จึงถือเป็นสัญลักษณ์ของรักแท้สำหรับชาวจีน

ข้าจึงเข้าไปในดวงตาของพี่นทียนหาน “ไม่ใช่ นกเบ็ดน้ำต่างหาก”

อาจเพราะความหนักแน่นจริงจังของข้าโน้มหัวใจเขาได้ เขาจึงเพียงแค่พยักหน้าอย่างจริงจัง เอ่ยปากชมตามมารยาท “มีความสดใสของนกเบ็ดน้ำ และความปราดเปรี้ยวของนกยวนยาง”

สมแล้วที่เป็นจิ้งหยวน วาจาไริยางอายเช่นนี้ก็ยังพูดออกมาได้ ช่างควรค่าแก่การกราบไหว้เทิดทูนจริงๆ

หลังจากบทสนทนาสั้นๆ นั้น ข้าก็ยืนที่มืตือ ไม่รู้ว่าจะต้องรับขับไล่เขาอย่างไรดี โชคดีที่เขาั่งลงเอง รินชาติ้มเองอย่างสบายอารมณ์ ทั้งยังชวนข้า “เจ้าตี้มชาด้วยหรือไม๊”

ข้าก็ยกเก้า้อึมนั่ง “ไม่ละ คุณชายตามสบาย”

แน่นอนว่าคำพูดนี้ก็พูดไปอย่างนั้นแหละ เขาทำตัวตามสบายจนไม่รู้จะสบายอย่างไรแล้วนี้

เขาตี้มชาอีกหนึ่งแล้วเอ่ย “ข้าเรียกเจ้าว่าชิงเฉียนแล้ว หากเจ้ายังเรียกข้าว่าคุณชายจะไม่ดูห่างเหินหรือ”

ข้าได้แต่เออออคล้อยตาม “เอ่อ...เช่นนั้นข้าเรียกว่า...เทียนหานดีหรือไม่เจ้าคะ”

บิ๊บเสียงเล็กใ้ส่จริตจะก้านไม้ไ้ช่งานถนัดของข้าเลยจริง ๆ พุดจบก็ทำเอาข้าเซ็ดพินจนแทบลี้ก

แต่เขากลับพอใจมาก อมยิ้มพลางพยักหน้า

“คุณหนู เลี้ยวหลงเปาที่ทานให้ข้าไปซื้อได้แล้วขอรับ” เสียงอาเตาพ่อครัวมาถึงก่อนตัวเสมอ

พี่นทียนหานนิ้วหน้ามองอาเตา น้ำเสียงเย็นชาขึ้นมากทันที “เจ้าเข้าออกห้องคุณหนูตามใจชอบเช่นนี้ เกรงว่าจะไม่เหมาะสมกระมัง”

ข้ามองประตูห้องที่เปิดกว้างเพื่อกันคำครหา เขาจะให้อาเตาเคาะประตูตรงไหนกัน

อาเตายืนกระล๊ับกระล่าย เอ่ยตะกุกตะกัก “ข้า...ข้า ข้าไม่ได้...”

ข้าโบกมือตัดบทเขา “เจ้าออกไปเถอะ วางเลี้ยวหลงเปาไว้ก็พอ”

อาเตาริบถอยหนีหัวซุกหัวซุนออกไปทันที

เสี้ยวหลงเปาบนโต๊ะกำลังร้อนๆ ควันฉุย พ้นเทียนทานหน้าดำทะมึน ท่ามกลางควันร้อนกรุ่น ข้ามองเขา แล้วมองเสี้ยวหลงเปา ก่อนจะถามตามมารยาท “คุณชายพ่น...แค่ก็...เทียน...เทียน...ทาน ข้าเห็นเมื่อกลางวันท่านกินไปได้ไม่เท่าใด จึงให้คนไปซื้อเสี้ยวหลงเปามา ท่านลองชิมดูว่าถูกปากหรือไม่”

การรู้จักประเพณีและพลิกแพลงตามสถานการณ์เป็นหนึ่งในความสามารถของข้า เดิมเสี้ยวหลงเปานี้ข้าให้คนไปซื้อมาลอบใจเป่าเออร์ที่กำลังจมอยู่ในอารมณ์ซำรักอันงดงาม แต่ยามนี้เสี้ยวหลงเปาสามารถช่วยชีวิตอาเตาเอาไว้ได้ หากเป่าเออร์รู้ก็คงยิ้มออกเช่นกัน

พ่นเทียนทานมีสีหน้าอ่อนลงดังคาด “เจ้าช่างมีจิตใจบริสุทธิ์ดังงามจริง ๆ”

ข้าหัวเราะแห้งๆ อย่างร้อนตัว “รีบกินตอนร้อนๆ เถิด”

เขาหยิบเสี้ยวหลงเปาลูกหนึ่งแล้วยื่นมาจ่อปากข้า ข้าสะดุ้งตกใจ มือข้าปิดออกทันควัน ตะเกียบกระเด็นไปกระแทกบานหน้าต่าง เกิดรอยเปื้อนเป็นทางยาวจางๆ บนผิวไม้

เห็นที่หลายวันมานี้พลังยุทธ์ของข้าจะรุดหน้าขึ้นมากอย่างน่าประหลาด น่าจะเป็นเพราะยาผีบอกอะไรนั้นที่ก่อนหน้านี้ศิษย์พี่ให้ข้ากินคงออกฤทธิ์ขึ้นมา จะว่าไป ตั้งแต่ที่ข้าทิ้งข้าไว้บนหลังคาคราวก่อนข้าก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย คงมิใช่ว่าพอได้ยินว่าข้ากำลังจะแต่งงาน ก็รู้สึกอับอายที่ตนเป็นศิษย์พี่แต่กลับแต่งงานช้ากว่าศิษย์น้องจนไม่กล้าโผล่หน้ามาหอรกนะ เจอกันคราวหน้าข้าต้องทำให้เขาเข้าใจว่าข้ามิได้ดูแคลนเขา

“ซึ่งเรียน วิชาที่เจ้าใช้คือหัตถ์สลายเมฆาหรือ” พ่นเทียนทานว่า พลังหยิบเสี้ยวหลงเปาลูกหนึ่งใส่ปาก 噛มด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนกำลังพูดคุยเรื่องดินฟ้าอากาศ

ขณะที่กำลังอุทานในใจว่าจิตใจเขาช่างแข็งแกร่งเสียจริง ข้าก็หัวเราะแห้งๆ “ที่แท้ก็เรียกว่าหัตถ์สลายเมฆาหรือ ก่อของเป่าเออร์เป็นคนสอนข้า ท่านก็รู้จักเป่าเออร์นี้...ร้ายกาจมาก”

ดูเหมือนเขาจะมีใช้คนอยากรู้ อยากเห็นเท่าใดนัก เพียงแค่พยักหน้า

นิ้วมือเรียวยาวหยิบเสี้ยวหลงเปาขึ้นมากินลูกแล้วลูกเล่า

ไม่รู้เพราะเหตุใดข้าจึงรู้สึกกังวลอยู่ลึกๆ

ตอนที่เขากินจนเหลือลูกสุดท้าย เปาเอ๋อร์กีย่าทำเสียงดังเหมือนตึกกลอง ร้องโหวกเหวกพุ่งเข้ามา “คุณหนูๆ อาเตาบอกว่าท่านซื้อเสี้ยวหลงเปามาให้ข้า”

มือของพันเทียนทานที่ถือเสี้ยวหลงเปาเตรียมจะเอาเข้าปากพลันหยุดชะงัก เพchyหน้ากับสายตาแค้นเคืองของเปาเอ๋อร์ “ซึ่งเจียนบอกว่าซื้อมาให้ข้าต่างหาก”

เปาเอ๋อร์เกาหัว หันไปถามข้า “คุณหนู ใครคือซึ่งเจียนเจ้าคะ นางถือคืออะไรเอาเสี้ยวหลงเปาที่ท่านซื้อให้ข้าไปให้คนอื่น”

ข้านั่งไม่ติด เกือบจะตกจากเก้าอี้ ต้องจับโต๊ะประคองตัวไว้ พลังเอ่ย “ซึ่งเจียนก็คือข้าเอง”

เปาเอ๋อร์ทำหน้าไม่เข้าใจ “คุณหนู ท่านซื้อซึ่งเจียนตั้งแต่เมื่อไรอีกอย่าง ท่านเอาเสี้ยวหลงเปาที่ซื้อให้ข้าไปให้คนอื่นได้อย่างไร!”

นางยังเน้นเสียงคำว่า “คนอื่น” ด้วย แต่ไหนแต่ไรเปาเอ๋อร์เป็นคนแบ่งแยกรักและเกลียดอย่างชัดเจน เสี้ยวหลงเปาแข่งเดียวมากพอที่จะทำให้พันเทียนทานเปลี่ยนจากผู้มีพระคุณกลายเป็นคนอื่นได้

เดิมข้ายังกังวลกับพันเทียนทาน แต่พอเงยหน้าเห็นสีหน้าเขาเหมือนกำลังชมเรื่องสนุก ก็กดฟันพูดว่า “เปาเอ๋อร์ ห้ามเสียมารยาท ผู้มาเป็นแขกอีกอย่าง เสี้ยวหลงเปาเย็นแล้วจะไม่อร่อย ข้าหาเจ้าจนทั่วก็ไม่เจอ แทนที่จะทิ้งไว้ให้เย็นชืดแล้วถูกอาเตาเอาไปเลี้ยงเจ้าเสี้ยวเฮยท้ายตรอก สู้ให้คุณชายพันกินยังดีเสียกว่า”

พูดจบ ข้าก็กลืนใจรอพันเทียนทานตอบ ไม่คาดว่าเขาเพียงกินเสี้ยวหลงเปาลูกสุดท้ายจนหมด แล้วยื่นมือมาขอผ้าเช็ดมือจากข้า

ข้าหงุดหงิดใจนัก รู้สึกเหมือนต่อยกกำแพงเต็มแรง ใครจะรู้ว่ากำแพงนั้นทำจากปุ๋ยฝ้าย ดูดซับแรงจนหมดจด แม้แต่เสียงก็ไม่มี

พันเทียนทานใช้ผ้าเช็ดหน้าข้าเช็ดนิ้วมืออย่างสบายอารมณ์ “เวลาไม่ช้าแล้ว ข้าควรกลับจวนแล้ว”

ข้าพยามข่มอารมณ์ เอ๋ยเสียงอ่อนโยน “ข้าไปส่งคุณชายนะเจ้าคะ”
เขายิ้ม “ไม่ต้องส่งหรอก ชิงเจียน หากเจ้าไม่ขัดข้อง ข้าจะขอให้
ท่านแม่ข้าหาฤกษ์มงคล แล้วเราก็แต่งงานกันเถิด”

ตลอดหลายชั่วยามที่ผ่านมา ข้าอึดอัดคับข้องอย่างยิ่งกับเรื่องที่ต้อง
แต่งงานกับเขา บุรุษผู้นี้คาดเดายากเกินไป ข้าไม่รู้สึกสะท้านหลังเสมอ
ยามอยู่ใกล้เขา

ข้ามองเขาด้วยแววตาจริงใจอย่างที่สุด “สมบัติของพ่อข้าจะถูกแบ่ง
ออกเป็นสิบส่วน เป็นของข้าและอี่เหียงทั้งเก้าคนละส่วน ตอนกลางคืนข้า
นอนดิน ชอบตีคน ส่วนสาวใช้ที่จะติดตามข้าออกเรือนไปคือเป่าเออร์”

เขาพยักหน้าด้วยท่าทีคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง “ข้าไม่กลัว เรื่องเหล่านี้
ข้าไตร่ตรองมาหมดแล้ว เช่นนั้นรอให้กำหนดวันได้แล้ว ข้าค่อยแวะมาใหม่”

กล่าวจบก็เดินตัวปลิวจากไป ทั้งข้าให้ย่นอึ้งกับความเร็วของฝีเท้าเขา
อยู่ที่เดิม

